

gjort några häpp på tufvorna, för än han blef warse en Cameleont som kröp emellan gräset — „du här, ibland Herdarna! du slatwarnos sinnesbild, lyd mig, skynda dig tillbaka till staden; ingen annorstädes, men framför allt wid Håkwet kan du göra lycka: jag har också någon försäkerhet och jag försäkrar dig om all framgång i werlden.

„Min wän! svarade Cameleonten, jag har kanske bättre än du lefwat et slags präktigt lif, opfödd wid Håkwet, want jag behändigt nog Gustens förroende, och genom mitt konstiga språk war jag illslug nog för at bedraga — jag letade in i innersta själen hos Håsmannen, jag studerade hans swaghet och jag förstod så smickra, at qwinsolkken framför allt berömde min sticklighet och mitt förstånd.

Men Jupiter som ransakar hjertat, som hatar skåmsstycken och som straffar det hwad människor belöna, han förstörde i en blink hela mitt hopp och dömdo mig at kråla så här i uvelhet och fattigdom: Allt sedan, är jag som en flygting på dessa fälten; i en ganska olika ställning emot dig! åtminstone åter du dageligen dina goda mål, då jag tillika med dem jag smickrat och berömt blott lefwet af lust.

A n n o n c e.

Completta Exemplar inbundna af Processen emellan Högw. Herr Hofv. Comm. och Riddaren af Konal. Maj:ts Swärds- och Wasa Orden Gerner, och nu mera Lund; samt de märknärdiga Protocoller derom inför Hans Konalig Majestät på Gripsholms Slott, finnas i Boklådan wid Posthuset — där finnas äfwen alla löfliga Nummer af Wälsignade Tryckstribeten, hwilkens Auctor råtnar för en heder och en winst at så Stycken insända som han skal införa med samma Skydsamhet som hittills.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 44.

Stockholm, den 11 October 1781.

Menalcas och Alexis af Geslaer.

Menalcas war gammal, 80 åra ålder hade gjort honom luvande, det Silfwer hwita håret skylde hans hjäsa, skägget föll neder i buklar på hans bröst, och en staf i handen understödde de halvande stegen, — liksom den, som efter en Sommar dags arbete går at hwila sig wld astronswalkan, tackar Gudarna och insomnar, så åfwen Menalcas, han hade helgat sina öfriga så dagar åt Religionen och lugnet: ty han hade arbetat, hela hans lifstid hade lyst af goda gjerningar, och nu innogi sig glad och nögd, afbidade han i stillhet grafwens sömn. Denna Ådriga såg wälsignelsen utguten öfwer sina barn, och barnabarn, han hade skänkt dem talrika hjordar och wäpande parker. — Intagna af en öm oro, besittade de sig at försötma hans dagar, och at berata alla de omförrger deras barndom kostat honom, en skyldighet i aktagen, som Himlarna aldrig annat kunna än wedergålla, försömmad, som de aldrig annat kunna än hänmas — Östa sittande i Solgången på tröskeln af sitt tjäll såg:ade han sig at sin trågärdstappa full af blomster och de måst fruktbarande träd, på längre håll, såg han åter åkrar och fåst som loswade den rikaste skörd, — där, med en förbindande och glattig hdsfighet, bad han de förbigående komma til sig, han afhörde ännu med nöje nyheterna i grannskapet, och roade sig at igenom främmandes berättelser lära känna främmande seder och bruk.

Hans Barnabarn, (det kåraste tidsfördrif för hans ålder) lekte ståndigt ikring honom. Som Dommare i deras sjollerier skilde han altid deras

ras små tråtor, och wände dem at wara goda, milda, och ömma, ej allenast emot nästan, utan äfwen emot det minsta djur.

I de särskilta lefar han lärde dem, blandade sig alltid någon ofonstlad och rörande lärdom, han sjelf sade dem först, huru de skulle göra, och barnen ropade så om, ännu en gång, så snart de wäl fattat det, lupo de med öppna händer om hans hals, heppade af glädje och kyste honom, han smålog och kyste dem igen, — han lärde dem at skära wasspipor och blåsa på dem, han diktrade små wisor som de minsta sönogo, och de äldre blåste på instrumenter, en annan gång åter, berättade han en saga för dem, då först, seck man se dem sittande på marken rundt ikring eller utom för stugu dörren, helt upmärksamma med ögonen fastade på Farfar.

En gång, då Menalcas hade fatt sig wid stugfönstret för at opwärmas af morgonsolen, war hans sonson Alexis helt allena hos honom, denna goßen hade ännu ej fyllt sitt 14:de år, Liforna och hälsan som höra til den glada åldern blomstrade på hans kinder, och det gula håret fladdrade i läckar ikring dess aplar, den gamla heders Gubben talte då om den lycksaligheten at göra människor godt, och hjelpa den nödlidande, han bewiste honom at intet nöije i werlden swarade emot det som man kände efter en god och dygdig gärning, intet den wärmande Solen, intet den lysande Månan, ingen ting i denna så förunderliga werlden kan ge oss de känslor som en wälgärning bewist emot den torstiga. Ach min Son! inga ord kunna uttrycka dem, — tårar tillrade ifrån den unga Alexis ögon, som tockade hans ömma och dygdiga böjelser, Menalcas såg dem med glädje, „Du gräter min son sade han, i det han gaf honom det mildaste ögonkast, säkert har mitt tal allena ej kunnat så röra dig, något måtte wara förborgat i dit hjerta, som gifwit dig denna styrkan.

Alexis tockade tårarna ifrån sina blomsterkinder, men så långt, de woro ändå lika wäta „Ach! jag känner, ja, jag känner at den största lycksaligheten i werlden är ändå at göra godt.

Gubben rörd omskådade den unge Herden, och sade „jag ser på dit ansikte, jag läser i dina ögon, at din själ är rörd och at hon är det af andra föremål.

Alexis liksom förbryllad, slog ner ögat „Min Farfar du talar så wackert och så ömt at jag nog bör gråta.

Jag ser min son! svarade Menalcas, jag ser at du fördöjer mig kanske för första gången i din lifstid, det som slår i ditt bröst, som redan far på dina läppar.

Nå wål! sade Alexis, i det han böd til at quäfwä sina tårar, jag skal säga dig sanningen, men utan dig, hade jag i ewighet gömt det i mitt innersta hjerta, har jag intet just af dig fått lära, at den som stryter af sina wälgerningar är ej mer än til hälften god? intet annat kunde wara orsaken til en tystnad som härledde sig ifrån min tjustwaste känsla — Et lam i min jord hade kommit wisse, jag geef at lera det på bårget, då jag hörde en röst som jämrade sig, jag smög mig så sakta åt den sidan, och jag blef warse en gammal man, han lystade en stor börda ifrån sina oxlar, kastade den på marken och suckade „jag kan intet, jag orkar intet gå längre, hwad mitt lif är bittert! et uselt uppehälle är hela förden af mitt arbete, det är i flera timmar jag gått wisse med denna bördan, och nu, då Solen bränner som starkast, hittar jag ingen bäck för at swalka mig, intet et träd, intet en buska som bär någon läskande frukt. O Gudar! jag ser ej annat än bärg och öknar, ingen stig som går til min koja, och mina darrande knän swikta redan under mig. — Emedlertid bör jag ej förtwifla, Gode Gudar! ni hafwen så ofta hjälpt mig. Under dessa suckar lade han sig så warsamt neder och säcken under hufvudet, då jag wän at han blef mig warse, lopp det fortaste jag kunde, til wår koja, för at samla en koi af torta och sårsta frukter, jag slog den stora flaskan full med söt mjölk, och skyndade mig tilbaks där jag ännu sann denna olyckliga så söt insomnad — helt sakta kröp jag til honom, satte bredwid hans hufvud korgen och flaskan, och lade mig sedan bakom en sten. Han wakenade snart, ögat riktat på sin börda, „hwad sörnen sade han, är ändå för en wälgerning! nu hoppas jag ha krafter at bära, tör hända Gudarna skola leda mina steg til någon källa, eller at jag träffar wägen dit där en gästfri husbonde wil härbergera mig under sitt tak, i det samma, då han war i begrep at återtaga säcken på sina oxlar, blir han warse mjölkens och fruktens, bördan faller ur hans händer — „Gudar! hwad ser jag; den plågande hungern och törsten narrar tör hända min inbildning, utan twiswel drömmar jag, och när jag rätt waken, så har denna glädjen förswunnit, — Wen nej! jag är ju aldeles waken — Gudar! det är wist ingen dröm — han tog då et äpple „jo, jag är waken, hwilken makt, hwilken wälgörande Gudamakt har gjort detta underwerk? det är då för dig, jag

„guter

„guter den första droppan af denna mjölken, och det är åt dig jag hel-
 „gar dessa 2 äpplen, de största och vackraste i hela korjen, ack! anse den-
 „na min årlånsla som et tacksamhets offer, du ser i min Sjal hwad
 „jag är röd, — wid dessa orden satt han sig ner, och åt under det
 „at han sålde tårar af glädje — förnöjd och mättad stod h n åter op,
 „och å nyo tackade Gudarna, som wakade öfwer honom med så mycken
 „godhet, „antingen äro det Gudarna sjelfwa såde han, eller hafwa de hit
 „fört sin egen asbit, en dyrdig dödlig, hvarsöre får jag intet se och öns-
 „samna honom? hwar är du? at jag må tacka dig, at jag må wälsig-
 „na dig! Gudar wälsännen denna Adelmödiga, denna ömsinta och all-
 „hans släkt, med alt hwad han besår, jag är aldeles mätt, och det är
 „ännu mycket qwar som jag skal taga hem til min hustru och mina barn,
 „måtte de också äta sig mäta, och tillika med mig wälsigna wår okända
 „wälgörare: — han geck, och jag gret af glädje. Emedlertid, sprang
 „jag i förwåg öfwer bärgen för at råka honom, och satte mig där jag
 „tyckte han borde komma fram, — han kommer, hälsar mig och säger
 „hör min Son! har du ej sedt någon här i ödemarken med en flaska
 „mjölk och en korg frukt? — men såde jag, huru har du kommit hit?
 „utan twifwel har du gått wisse, här är wist ingen wäg — Ack! ja mitt
 „barn! jag wet ej hwar jag är, och om intet et wälgörande wäsende fräl-
 „sat mig, hade jag redan varit förgången af hunger och törst, — „jag
 „skal då wisa dig rätta wägen, tag hit säcken at jag må bära den, så
 „blir det dig mera lätt at gå — han nekade länge, men jag tog den och
 „förde honom på den wägen, som bar til hans koja.

Se det är det, min Farfar! hwaröre jag gråter af glädje, alt
 hwad jag gjort har wist intet varit beswärligt eller kostsam, emedlertid,
 hwar gång jag täncker derpå, så är jag den nöjdaste af alla, tänk då!
 hwad de skola wara lycksaliga som gjort mycket godt i sina dagar.

Menalcas, denna hederswärda Gubben liksom utom sig sjelf af glä-
 dje, kramade då på nytt Alexis emot sit bröst, „Ack! jag stiger utan den
 „minsta oro ner i Grafwen, sedan jag lämnat dygd, ömhet och wälgö-
 „rande qwar i mitt tjäll.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 45.

Stockholm, den 15 October 1781.

Caligula.

Som Prins wid Tiberii huf, sågo de som woro närmast ikring honom redan hans olyckliga böjelser för de fasetligaste laster, han slutade inga andra Regerings Arender än Theatern, sång och dans, och fåfångt blef hans wildjurs hjerta derigenom förbättrat, det tros med sannolikhet at han mördade Tiberius, för at desto förre winna en Thron dit han oppsteg med Roms aldrastörsta glädje och handklapningar, Rådet och Folket gäsmo honom utan minsta förbehåll den högsta makten, och i fröjd anställes allmänna offer och böner åt Gudarna, han tyktes äfwen förtjena dem upriktigt, med Lärar i ögonen hölt han et äminnelse tal öfwer sin företrädare, gjorde honom den aldraprätigaste begrafning, åter kallade och gaf Råd åt alla Landsflyktiga och olyckliga under Tiberii järnspira som ännu lefde, länste i början aldrig sitt öra til Delatorer, såjandes „jag har ju ingen ting förbätligt gjort, han lindrade Lagarnas strånghet, i stället för at dränka dem, som syndat i nöjen emot naturen, jagade han dem endast ifrån Rom, han minskade Folkets Pålagor, gifmild med förstånd och wärdighet understödde dem som igenom wädeliga händelser förlorat sin egendom, belönte den dygdiga, gaf en stor Summa Pängar åt en Slafwinna, som hwarcken plågor eller sträckbänken kunde förmå at wittna emot sin husbonde, — För så wackra gjärningar, borde Arrestoder refas och han seck dem, han arrangerade med smak och hushållning de wackraste Skådespel både i staden och landskaperna, upbyggde Pompeii Theater som war förut halffärdig, gaf de kostsamaste Färer åt Rådet och Folket hwarwid utkastades Pängar och forgar med bröd och win.

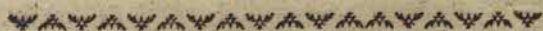
Hittills

Hittills såjer Svetonius, har jag målat hans wackra sida, nu återstår den fula. Caligula gick omsider så långt i sáfången at han wille blifwa dyrkad som en Gud, och där funnos Smickrare nog som kallade honom den andra Jupiter, han lät bygga sig sitt eget Tempel, Prästerna bränd de råtkoffret til hans ära och de förnämsta Håf-männen råflade fins emellan at betjena wid offren, han lät mördra sin Bror och sin Svårfar, För sina Faweriter och Commedianten Mnester hade han den olofligaste wänskap, och när någon af dem dog, befalte han wid dödsstraff, för at betyga sin sorg, det ingen innom wiß tid skulle understå sig le, äta i sällskap med sin Hustru och Barn eller gå i de almånna baden, hans förakt och hans grymheter emot Råds-Herrarna gick så långt at några af dem måtte flera mil löpa framför wagnen, en del lät han i hemlighet mördra, emot de andra stånden i Riket betedde han sig på samma sätt, slog igen de almånna kornboderna för at låta Folket swälta, ibland de största prof af raseri war dock det, at han uppsökte alla sångar i Rom och utan undantag, utan at känna deras brätt, fastade dem ibland sina Lejon och Tigrar, hwilka han tykte kostade för mycket på annat sätt at underhålla — Antetligen återskänkte han friheten til en Romare, som ifrån längre rider varit i landsflykt, och då han återkom, sade denna nedriga Smickrare at han ej gjort annat än bedt Gudarna det Tiberius måtte dö och Caligula uttröda Regeringen, — sträp i fruktan, at alla de han drifwit i landsflykt skulle tänka lika, skickade han ut sina redskap för at mördra dem, hans Symbolum war Lät folket bära mig allenast det fruktat mig. En gång då almånheten ej nog approberade hans sáfånga, suckade han och sade, ack! at Romarena hade en bals tillsammans för at i et bugg afflä den, i flöseriet war han en Mästare, ibland badade han sig i de dyrbaraste luktwatten, ibland nerswålde han äkta Wårlor oplösta i ättika, aut Caesar aut Nihil, antingen öfwerföddig eller små, för at åter samla de skatter, som han så förstörde, brykade han de nedrigaste medel, råf wade, mördade, och sålde sina Råderekn, en som seck den stora nåden at soupera med honom betalte oerhörda summor, hans beskattningar sträkte sig ända til dem som gifte sig, i början uttogos de utan almant påbud derom, och då denna hemligheten förordsakade oredor lät han antetligen anslå dem, men så högt op, och med så små bokstäfwer at ingen kunde låsa dem, — En enda gång under sin Regerings tid skulle han föra krig, sammandrog et Läger och under sken at oplifwa den gamla Romerka Krigs Disciplin började han Casera gamla Officerare och anförare, men hans

haus Hjelte-dater stötos dermed, at en Britanisk Prins som blifwit ja-
 gad ifrån sitt rike ryndt öfwer med et litet följe til hans läger, och gaf
 sig i hans wåld, stält öfwer en sådan seger, liksom hela werlden wore
 inkräktad, skickade han Courier til Rom med bref, hwilka skulle öppnas
 med den största Ceremonie i hellska Martis Tempel, i drist af annat krig
 imaginerades alt för tokroliga simulacrar, där han i spetsen af sitt Håffolk
 och sitt Prætoriska Cavalleri löfode göra Nerweiller, wisade sig outtröt-
 telig och ilade til Bataille Platsen, besökte i hårda ord hwar och en för
 Voltron, som ej hant at rida så fort som han, men återigen skänkte alla
 dem (som så tappert delat med honom alla dessa krigsfaror och fatigwer)
 de besynnerligaste Kronor til belöning, Comedian stöts änteligen dermed
 alt han skref til Senaten i Rom et bref, hwari, (sedan han förebrått
 dem deras oerhörda weklighet och lårtja, som antingen roade sig på sina
 lustgårdar eller förnötte sin tid i gycklerier och lustbarheter, just då deras
 Herre och Kejsare trosfode tusende dödar och klädd i Pantar och Har-
 ness bodde i inga andra Palais än Fält Kände inga andra nöjen än
 Wal Platsar, han besalte dem at tillaga de präktigaste anstalter för at
 emottaga honom som Krönt Segerwinnare, då han skulle hålla sitt intåg
 med Arméen. Tyrannen nalkas nu sitt slut, några månader derefter,
 blef han i sitt 29.de års ålder mördad af Cassius Höfwoitsman för Præ-
 toriska Gardet på hellska Spectaklet då han som bäst ordonnerade om
 en dans den hans Commedianter skulle exequera. Suetonius målar i
 dessa drag — Caligula war stor tjock och illa wäxt, hade af naturen en
 sul upsyn, den han framför spegeln öfwade sig at göra ännu fulare, hans
 sel på förståndet war dock det synbareste och i den grad, at han hells
 märkte det, ty han wille ofta nedlägga Negeringen, man tror at han
 i sin barndom fått förgift, han sås knapt 3 Timmar om natten, och hans
 sömn war ändå ganska orolig. ifrån denna orsaken härledde sig utan twi-
 wel hans förskräckeliga räddhåga, han hade et uppenbart förak för Gu-
 darna, men då åskan bultrade, kröp han under sängen, — Han skändes
 ej at kläda och putsa sig som et qwinfolk, och tillagnade sig Gudomeliga
 egenskaper, — han kände inga andra Wrenskaper än Rhetorican, deri
 han hälsf-tyckades då han talte i Senaten för eller emot någon Medbor-
 gare hwilken han wille frälsta eller störta, han hade en utom ordenrelig
 böjelse för öfningar som woro mindre wärdiga hans Rang, såsom at kö-
 ra en wagn innom banan, spela, dansa och sålta, under det at Tragedier
 öpfördes war han så intagen at han declamerade tillika med Acteurerna,

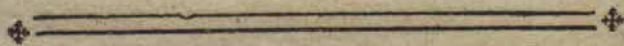
det

Det är äfwen ganska sannolikt, at den Dagen han blef mördad, ärnade han sielf agera på Theatern, men af alt, kan wäl ingen ting förliknas emot den galenskapen som han hade för sin Lif häst Incitatus, altid Dagen förut, då Caligula skulle rida honom, sattes Soldater runt ikring stället på Post, at intet det minsta buller skulle hindra Incitatus at slumra, han lät bygga honom et stort Lust-Slott, Weublerade det präktigt och gaf slafwar til betjening på det at främmande hästar som blefwo budne i hans namn skulle undsågnas på det kostbaraste, man påstår at Caligula sluteligen ophöjde detta så-creaturet til Borgmästare i Rom, eller til sin Præmier-Minister.

Epigramme.

J sit hwad Lais ger för hopp!
 Sin dörr hon låser hela Dagen
 — Dock sällskapslik straxt låter opp
 Så snart hon hör de wißa slagen.

Announce.

Herrar Prænumeranter på Wälsignade Tryckfriheten som ej uttagit til och med N:o 37, kunna Completerera den N:o som felas, hos Utgifwaren, som bor i Herr Björkmans hus i Stora Kyrkobrinken närmast Taket, — men det som insändes til införande lämnas för förrre beqwämlighet i Herr Runemarks Bokläda.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 46

Stockholm, den 18 October 1781.

Smaken bdr ingen Disputera.

Hwad stoj! hwad buller och hwad skrif!
Jag trummor hdr och klocker ringa?
Och hopar utaf folk, så bleka såsom lif,
I kors och twär och om hwarannan springa.
— Det är då fara om ens rått?
Det hela står det uti wåda?
Är offuld dömd på wådsamt sätt? —
Nej nej! — därwid skal tystnad råda
Men här, alt kommer an på smak
(En fördom är en mennskias plåga)
Det knapt får brinna i et taf
Så tror hon Himlar, haf och werldar stå i låga

Den namnkunniga Engelska Poëten
Spencers lefwerne.

Edmund Spenser föddes i London i början på 1600 talet, alt hwad som rör hans Familie och hans härkomst är osäkert, det tros dock at hans Föräldrar varit hederligt och fattigt folk, twenne nog tilräckeliga orsaker at aldrig bli kända.

Den unga Spenser studerade i Cambridge och sökte förgäfwes et stipendium som blef ledigt — detta afslaget war hans första motgång, ifrån den tiden trödnade aldrig ödet at wara honom emot. Hela hans lefwerne bewiser hwad olycka kan wara beständig. Emedlertid twung n för fattigdom at lämna uniuersitetet, reste han på anmodan til en sin wån i Norra England, mer än lycklig, om han ej hast annan känsla än den stilla och lugna wånskapen. Men Spenser hade et hjerta som igenom olyckor blef ännu mera ömt och rört, det war hos hans wån som han första

första gången såg Rosalinda, den han så ofta besungit i sina små werker, hans böjelse för henne war utan gränssor, men som olycklig, war han det äfwen i kärlek.

Det war wid samma tid han blef känd i sitt Fädernestånd som Poët, hans strånga Skönhet opöfwade hans snille på bekostnad af des lycka, han skref (blott til hennes beröm) et Herdagswäde i flera Sånger ömt och wackert med en naturlig och täck penna, men hwart enda ord tecknade den hästigaste kärlek — Rosalinda war icke des mindre lika kall, äfwen så wäl Capricien som dygden kan göra en flicka obewekelig, för hwad orsak som helst räknas det altid för en heder at hållas för sådan. Spenger, då han låt trycka sina sukar och sitt offer på kärlekens Altare, satte sin Gudinnas dygd eller åtminstone des ståtthet i Harnesk emot sig.

Den rykbara Sidnej, sitt tidehwarfs Heder war då et ämne i alla Poëters sånger, Spenger tillågnade honom sina skrifter och deribland detta Poëmet det ömmaste och det namnkunnigaste. Såljande Anecdote som ännu är bewarad tecknar äfwen så wäl den adelsmodiga Sidnej, som war Spengers Poëtiska styrka.

Han war intet känd af Lord Sidnej, han går op i hans hus, anmäler sig och inskickar den 9:de Sången til honom, som läser den straxt och blir liksom utom sig af hans starka mätning på kärleken. Han faller i förundran öfwer et så stort och sålynt snille, och ropar på sin Camrer at han skal gifwa Poëten 50 Pund Sterling, emedlertid continuerar han sin lektüre och ropar åter dubbelt, fördubbla Summan, Camreraren som war en förständig Man, det wil säga, frifostig för sig self, men snål för alla andra, skyndade sig intet utan episkod med wärkstället, så wida han tykte at det war en odrägelig Summa, Sidnej fortfor alt at läsa, och hans frifostighet tiltog lika med hans högaktning för Spenger, „Jag ger sade han 200 Pund och i det samma skyndar med en slags otålighet på Camrern, säjandes, om Ni intet går straxt och jag läser längre så ger jag honom alt hwad jag äger och har. Du war säkert en stor Karl denna Lorden! torde någon hungrig Auctor säga, utan twifwel war han det, intet för det at han belönte Snille och wett utan dersöre at han aldrig skände hjerta och dygd, han sålde aldrig sin protection åt beröm och smicker. Skal man förnedra folk för det man ophöjer deras egenkapet?

Spenger seck ifrån samma dag wörda i Sidnej sin stora Bessyddare som förde honom til Hafs, och ehuru hans stiderna då syntes tindra op, så drog han ändå ingen annan werkelig nytta än blot a namnet af Drottning Elisabets Hof-Poët, en tjenst, som är ofta nog utan någon slags lön. Drott

Drottningen war som en Drottninga bör wara, Nådig och friskostig, men Poëtens öde war at Skattmästaren skulle wara snål och hård, Spenger fann maken til Sidnejs Camrer i Lord Burleig, Denna höga Herren war ing:n ting mindre än wetenskapernas gynnare, han förklarade offenteligen Krig emot Håf-Poëten, hans ändamål war at låta honom swälta ihjäl, i det han ej utbetalte den befallte pensionen.

En dag ibland alla andra som denna Princeßan hade läst et nytt Snille-foster och ganska nöjd dermed befallte, at Sidnej åter skulle få 100 Pund, sade Burleig, „hwad så mycket pengar för et sådant lappri...“ „Sif honom då så, at han kan wara nöjd, swarade Drottningen, Skattmästaren fann at han borde wara nöjd då han feck intet.

Spenger så hanterad beflagade sig til och med på Wers öfwer detta Yordens tyranni, då feck man se en Håf-Poët Yarnafens gunstling i harnesk emot en betydande Håf Man Lord och Skattmästare, den ena hade sitt snille och kundskaper för sig, den andra sina pengar, Poëten kom den stora Hern at rådna, den stora Hern kom Poëten at blekna, Partiet war wist intet lika, — Mulerna frälste dock igenom et Krigsknep denna gången sin wån. Han feck tillfälle at sjelf præsentera Elisabeth et par wers som påminde om des löfte.

Drottningen ganska onådig emot Skattmästaren häröfwer och i fruktan at ej mera bli bedragen, skickade directe til Spenger den lofwade Summan — Burleig förbittrad öfwer denna händelsen, blef ännu mera Spengers owån och sökte på all sätt at utöfwa sin hämd.

Poëtens Mæenas Lord Sidnej war då wid Arméen i Irland för at hjelpa Holländarn, eljest hade nog hans närwaro skingrat dessa män, botta namnet af en så hög beskyddare skaffade dock wår Poët insteg hos Gref Lejcester Sidnejs Morbror, som utweklade at han blef Secretetare wid Lord Grejs beskickning til Zeland, Spenger under en annan Himmel och på en ny Theater wiste sig intet främmande i den nya tjensten, I et tal öfwer Zelandska rikstendet, röjas hans mogna insigter och hans känedom, Drottning Elisabeth erkände emsider alla de tjenester han gjorde Sæderneelandet, och skänkte honom en ganska stor egendom i Gressskapet Corck om hwilken han mer än ofta sjungit i sina Poëmer då han målat den stilla landsbygden.

Det war wid den tiden som han kom i en nära wänskap med Raleigh som tjente som Capitaine på Flottan under Lord Grej, denna wänskapen hedrar lika Filosofen och Krigsmannen. Snille och tapperhet böra trifwas tillsammans. Igenom denna Officeraren kom han ännu mera i Drottningens Nåd som redan kände honom af sina skrifter, och tyk-

tes det nu at Spenger lifsom blifwit lycklig, men det war en dröm som förswann i samma ögnableck, — Lyckan, hwars fördröfka hand ofta öf-
höjer för at kunna stöta så mycket djupare hade besparit honom ännu
grymmare händelser, han förlorade alt hwad han ägde, i Gref Desmonds
upror, hans tjenst bortgifwen, hans gods sköfstat, hans hus opbränt och
hans enda Son som ännu war et barn, inbränd i lågorna, knapt kunde
han sielf för sin egen person frätta sig tillika med sin Hustru.

Et så hårdt och oförtjent öde twingade Spenger at resa tillbaka til
Engeland, derest han såg sig et mål för nya olyckor, sedan hans höga
wän Lord Sidnej war ödd af sina bleslörer i Zutphen, Poéten sielf slutade
änteligen sin mödosamma och oroliga lefnad År 1598. Andra öter påstå
at han dog i Dublin i den yttersta fattigdom, och då Generalen för Ans-
gelska Arméen skickade honom 20 Pund Sterling, tog han ej emot dem
sägande: „jag lefwer aldrig så länge at jag kan behöfwa dem.

Hans Grafwård blef opsatt i Westminster, och det på den namn-
kunniga Gref d'Elsex befofnad, denna aldrasista tjensten bewisad at den
olyckligaste af en Förnam som blef lika så om icke olyckligare, hedrar
motgången, tröstar dygden, och kommer ödet at rädna.

Spenger war af et afskanswärt lynne, i hela hans Fisionomie blef
man warse någon ting stort, ömt och inragande, som Medborgare, utöf-
wade ingen bättre än han sina skyldigheter i samhället, som Poét kände
ingen så wäl som han wägen til mänskohjertat.

Ta och ge igen Saga.

Alexis rödd af kärleksyra
En kyss från sin Herdinna skal
Som wredgad börjar at bedyra
Det han, war nådwis, falsk och hal
„Hwad! swarar han; så ond Corinna!
„Jag tilstår at jag tagit den —
„Men tig — på bytet skal du winna
„Jag ärnar ge dig sex igen.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 47.

Stockholm, den 22 October 1781.

Sabel *).

Pythagoras och bonden.

Pythagoras som spatsierade en Sommarmorgon helt tanksfull i en löfrik skog, stadnar mid et rosp där en bonde stod och bultade med en hammare emot sin stugvägg, Filosofen hindrad af et sådant larm i sina djupsinniga betraktelser, frågar hwad han så bittida hade at sylla? råttwisan ropar på himd, swarade Gubben helt ifrigt, ser du intet der der gladan som lefde af rof, som förtärde mina kycklingar, änteligen har hon nu fått betalning, se på des utsträckt wingar, jag har spikat henne här för at skräma des till, och nu Gud ske lof äro mina höns och kalonungar i säkerhet, och jag hoppas at ingen roffogel mera lär wäga sig hit.

Du talar förnustigt min Gubbe! swarade Pythagoras, det almånna bästa kräwer at Mördaren dödas: men om des lust Tyranner straffas så strängt, hwad tror du wäl människan borde lida som i hwart ögnablick dödar de oskyldiga Djuren? hwad för en ohörd wäld följer icke den mäktiga? försara så hårdt med en glada som i hungersnöd spånt en kyckling, då du! ditt frätande slägte! kanske slagtar tusende boskaps-hjordar blott til kräsligheter och öfwerflöd — å sade bond, bde en människa och en glada hanteras lika? när Gud skapade Werlden med djuren, förordnade han ju människan til deras herre och förman, — det är på det sättet, war Filosofens swar, som Tyranner altid ursäktat sina mord och sin grymhet: du bde tillstå at denna fogeln som i hela sitt opförande så liknar

*) Insänd.

nar människan, har mist sitt lif för ingen annan orsak än at han äskade samma rättigheter som du, och wille äta så wäl som du.

De små störtas blott för det, at de Stora skola klifwa op i deras fall.

Til Utgifwaren.

Utländska Dagblad eller Månads Journaler lysa alltid af en lång Artikel som kallas: exempel på rättwisa, wälgörande och månsklighet, detta är ej så mycket hedrande för Utgifwarens Fädernesland, som det icke är dem själwa mera lätt och nyttigt at opfylla långa sidan, och derigenom winna största affiken hwarföre de skrifwa, som med förlof torde vara deras lifsbådning, — där dessa dygder regera, måtte ju orättwisa uselhet och elände äfwen existera, eljest ägde de aldrig tillfälle at smas, aldrig et mål för utöfningen, — det är dersföre ej underligt, em i wårt lyckliga och låra Fädernesland, man ej så ofta hör talas om öfwerflödiga prof af de förra, ty de sednare äro där nu mera så godt som Landsskyttiga. I brist dersföre af inhemska bewis måste jag någon gång låna ifrån andra Riken som i den delen äro wida skilda ifrån wårt lycklighet — tillärer Utgifwaren, skal jag oftare inskicka under samma Artikel *).

En förenäm Herre i Frankrike som ifrån at vara ganska rik, blef igenom en orättfärdig Process ruinerad, — han rådfrågar sig med sin Grefwinna i et så bedröfligt ämne „Min Hustru säger han, (med et mod, som den oskyldiga alltid äger och alltid behåller, jag nödgas ta afsked af de beqwämligheter och det öfwerflöd som mitt fordna wälstånd tillätit mig, wår betjening får hädanefter bestå blott af dräng och pige, Ni har en Kammarjungfru som nt håller af, förlåt mig at jag fordrar et så stort offer af wår wänskap, men wår nöd . . . Ehuru hård proposition war, så war Grefwinnan wida för förnuftig at ej bewilja den, hon förestälde då Flickan ganska ömt at hennes Mans wilkor ej medgafwo at ha någon Kammarjungfru, utan hon wore nödsakad släppa henne ut sin tjeast, — „Min Fru, swarade denna dygdiga Flickan, det wore alt för underligt om jag intet skulle igenom det lilla jag kan göra, förtjena mig mitt uppehälle och jag bönsfaller at på detta enda wilforet, så

*) Jag är på det högsta förbunden
Utgif.

få hädanester som hittills blifwa qwar i Er tjenst, tårarna tårade derwid och hennes Fru blef ej mindre rörd som berättade denn scene för sin Herre — En stund derefter blef det serverat, Herin går ner i mat-saln, och då han ser at det endast är dukat för 2 Personer, befäller han äfwen för en tredje — „wäntar ni då någon mera? sade Grefwinnan, — nej ingen annan än er förra Jungfru, bed henne äfwen komma ner, — hon kommer, i det han för henne til bordet, säger han „Damsell! igenom edra „beskedliga och hedertliga tacksätt är ni wår like, ert dumma hjerta har „gjort er til wår gemensamma wån, Ni är god och hädanester tar er „rum ibland oss — Historien om människohjertat kan ej opwisa något mera ädelt och rörande.

En Präst i Tyskland blef kallad til en fattig Torpar-Gumma som låg för döden, han skyndade sig dit och sedan han biktat den sjuka, och tröstat henne i sin dödsångest, ber han at få bli hennes Arfwinge „ack! „Her Pastor, suckar hon, hwad har jag wål at ge er i detta mitt fattiga „och medöfnanswärda tilstånd? — jo! de här 2 barnen som stå wid sängen, jag skal wara som en Far för dem. Denna så sällsynta människowårmen har icke allenast hållit ord, utan sännar desutom ärligen et litet understöd til deras fattiga Fader.

Äneborer.

En Historie Skrifware berättar at Carl den 8:de i Frankrike gaf hwarje wecka Cour, där han hörde hwar och en af sina undersätare och i synnerhet de fattiga, de förtryckta och förördelade, — wid en sådan Audience tillägger han, hände wist inga betydande stora och märkwärdiga expeditioner, men åtminstone war det så mycket at Ministrar och Ambetsmän woro i en ständig farhåga, i fall någon af dem hade haft böjelse at öfwa orättwisa och wåld på Med-Undersätare.

Ibland alla andra Vetenskaper, har Spela äfwen stigit til sin höjd, i synnerhet Hazard-Spel, — Storspelare, små eljest, hafwa ej altid krafter at bära på sig alt det guld, som behöfs til hantvärdet, det är derföre de imaginerat et sätt at slippa sådane bördor, som är et slags små lådor med sicker uti, af olika färjer, på hwilka wärdet är skrifwit 10, 100, 1000 Ducater, och gälla emellan spelare som Assignationer på sicker, — En Fru, hwars Man spelte natt och dag, skickade til honom en dylik låda arbetad med mycken smak. Mannen öppnade den, men i stället för sicker finner där sin Hustrus och sina tre små Barns Portraiter med den dewisen nederst tänkt på oss. Et så ömt och qwift sätt hade också den bästa wärkan, han spelte aldrig mera.

Abbé Woifenon et af de snillen som gjort den Fransyska Litteraturen mycken heder igenom sin lätta och lyckliga tankegåfwa, behödt ända til sin död samnta munterhet och sinnes styrka. Då han wäntade det sista ögonblecket lät han bära fram til sängen Likkistan som blifwit bestald och färdig, „se här sade han, min sista redingotte, den hoppas jag dock du låter mig behålla, i det han såg på en af sina betjenter som snattat flera gånger ur Garde-roben.

En stor Herre frågade en Filosof orsaken hwarsföre man altid föreställer Gudinnan Venus helt naken, jo sade han, derföre at hon slutligen blottar dem som offra för mycket på hennes Altare.

En Präst hos Maratterna, som hade för godt Pastorat at ej i en svepsak mista Kappan, talte helt högt sedan dommen war affagd „dessa skal kosta många tusende människors lif, de nitiska Domrarne så wida Prästen igenom denna Proceffen blef utfattig, sunno högsta skal i at arrestera honom til des han bekände hwad han mente med sådane ord, „ingen ting mera naturlige swarade han, då jag ej får bli Präst längre, har jag ingen annan utwäg än at söka mig och bli Jändrick på Extra Stat.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 48.

Stockholm, den 25 October 1781.

Poëten i Kungs-Trågården.

Sabel.

En Poët spatserade i Sommars en wacker estemiddag emellan Klockan 3 och 4 i Kungs-Trågården, någon kunde tro, at der war för at hämta frisk luft, skaffa sig rörelse, höra en Ferlings Viol i Orangeriet, eller lorgnera de bekanta leswande Trågårdss-Inventarierna * * & nej ingendera, man bedrager sig, en Poët har långt Solidare ändamål, hela hans idé war denna gången et glas swagdricka på Credit hos den lilla Præstinnan i Templet, kan täncka, hm hade den dagen ätt, och wärfeligen gjort sin middag af en hel Götteborgs Sill, utan twiswel äfwen på Credit.

Under Promenaden stannade han wid et Blomster-qwarter, dgat for wisse ibland Floras egendom, men hela själen stannade wid Fredas afbild, hans egen skönhet, straxt kände han en liten Feber, bröte af en Elsa och Wers; paroxysmen slöts så här:

Rom täcka ros! och se din graf
Du wet ditt wackra lägerställe
Emellan höjder mer än sälle
Som ändras hop och ändras af,
Celinas bröst du går at sira
Den Flickan som min wällust gör!
Som ibland Rödnet för en spira
Den jag allena råra bör,
Stor sak! du äger dock en lycka
Det sälla lifwets första frö —
Wet blomma! at en skönhet trycka
Det är at glättigt wisna, dö.

„Nå! nå! min Herr Poët! ropade en af de andra blomstren i Trågården, som blef hel förörnad, „spar dina liknelser, jag begriper
intet

„innet hvarföre detta Kinnare = Släktet alltid välför till sina ewiga
 „Kinnen — hwad ser det då för likhet emellan en blomma och sina
 „Römser? Utid ska wi i sina eller dd i deras torra och hårdagna
 „idiller, Oder och Madrigaler, — säg kära Poët! den där Celina! hvars
 „spira ingen annan bör röra än du, blir hon wäl wackrare derigenom,
 „at en Elja bytes i förtid? och wet du desutom at det ges ingen så-
 „gring utan hälsa, — på hela Medicinska facultetens tistyrkan råder
 „jag dig då at pläcka åt henne andra Medicinal-örter såsom Sallafra,
 „Sallaparill, Lingvum grujacum m. m.

Attrappe.

Ut L'Esprit des Journeaux för Mars månad 1777, står under Artiklen
 Wälgörningar: at en Swensk penna som warit smittad af Anar-
 chien, författadt några Satirer, deri Hellska Majestätet ej warit skonad,
 at Konungen kallat Poëten till sig som darrat af råddhåga och lydt, fö-
 reställande sig aldrum ett ewigt fångelse, men i det ställe står han hö-
 ra: „Min wän Ni har talens och jag är öfvertygad, at Ni wäl den-
 „na Merien at ej swälta ihjäl — för at sätta Er i den betägenhet at Ni
 „kan arbeta och skrifa i nytiga Amnen, så nämner jag Er härigenom
 „till min Bibliothecarie, och jag förklarar Er att hwad Ni redan skrivit
 „eller hädanefter ännu skrifa emot Edar Konung — det är intet möj-
 „ligt, tillägga Journalisterna, at hämnas mera ädelmodigt, och det kallar
 man at vara Konung.

Ja aldeles! är det at vara Konung! och hela Europa känner tu-
 sende prof af en Stor och Wälgörande GUSTAF; men det hör Jour-
 nalister till, at ej ansdra annat än sanningar, at aldrig dikta urbota
 brätt på en Swensk undersäte.

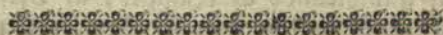
Anekdoter.

Philip Herrigen af Bourgogne förklädde sig ofta och gick om asinarne
 på Källare och Wårdshus för at höra hwad som sades, och huru
 wida han wore åtfad, — En talte då rätt illa om honom, men kanner
 i det samma igen Prinsén, tror sig aldeles förlorad och knäfaller om
 nåd — Philip gaf honom straxt till, tillika med denna förmaning: „Tala
 aldrig

aldrig om Prinsar min wän! ty om du berömmar dem, så säger du någon gång en osanning, åter om du lastar dem, så hånda dig alltid tusende olyckor.

Colbert i Frankrike hade en gång sammankallat de förnämsta Händslande i Paris för at rådfråga dem i något Finance-ärende, och försäkrade dem, at det wore hans bästa wän, som utan minsta förbehåld sade honom sanningen — En Rådman sade då: „Nådige Herre! ni har sunnit kårrens rikullstagen på ena sidan, ni har hjelpt opp den, för at stjelpa den på den andra. — Ministern bles her: „Herre! hwad dristar ni er at säga? — „jag ber aldrådmykast om förklärelse för det jag war en sådan „narr och satte tro till era ord, war den andras swar.

En Poët bles bjuden till middagen hos en förnäm Herre — wid des-kerren dracks en liten flaska af de aldradyraste och finaste winer, Hans Nåd, som trodde sig wara kånare, skröde om des godhet och i synnerhet, des högga ålder — hwad tycker Ni wäl sade Herren til Poëten om denna lilla flaskan? jo swarade han, jag tycker endast, at den är nog liten för at wara så gammal.

Strödde Tankar.

Den som ej är lycklig innom sig, är det aldrig utom sig.

Man kan tråffa Fruntimmer som ej hafte en enda intrig, men det lär wara omöjligt at tråffa dem, som blott hafte en enda.

Det är med den åkra kärleken, liksom med spöken, alla människor tala derom, men ingen har sedt dem.

Man är aldrig så friskostig med någon ting, som med goda råd.

Hoppet så bedrägligt det åfven är, för och dock på en wacker wäg ut lifwet.

Man bör iniet förakta dem som hafwa fel, utan dem sou åga ingen dygd.

**

**

**

Mora

Moralisterna påstå, at wisa förmoner finnas i Naturen, som ej kunna förbjudas til gemensamt nyttjande för alla människor isärån Resan ren til slawen, så om Lusten, Solken m. m. Dessa Vårare borde afflid- das och spottas, de skulle snart ändra system, ty at nyttja lust och solken allena, är at intet nyttja dem.

A n n o n s e.

Nästa Måndag eller den 29 October utgifwes et Ark eller Numrerna 49 och 50 på en gång, i anseende dertill, at man hwarken bör eller kan skilja Ämnet, et Ämne som då man känner Almånhetens och tides hwartwets smak, nödwändigt måtte roa, behaga och förtjusja, — Ehuru det ej är Neckers redogörelse, ej utkast til någon ny Opera, ej någon stridskrift, ehuru jag måste tilstå at det är ingen bitter Satir, intet wåltalighets stycke, likt N:o 105 af Dagligt Alla- handa, af hwilkens stora, människa-kära, Christeliga och fogliga meningar jag likwål wägar wälja epigrafe, så hysar jag dock det smickrande hopp, at affåtningen skal bli owantig, hvarsföre jag rättat oplagan derefter, af flera tusende Exemplar, — all mänsklig anstalt är gjord i Boklådan til undwikande af irängsel, at Respective Köpare skola til nöjes blifwa betjenta så hastigt som ske kan, och med ordning — För Herrar Pränumeranter är jag skyldig den försigtigheten at sträpt undan- taga deras Exemplar, så at ingen af dem kommer at lida, om de också ej skulle insinna sig de första dagarna — men . . . den wackraste Som- mardag är ej utan sin målnfläck, detta Bladet kostar en hel Skilling.

Utgif.

D i o.

I samma Boklåda, som Wälsignade Tryckfriheten utgifwes, fäs och Pränume- rations Sedlar för de reserande Numrer, där finnas och de adramärkwärdigaste Rättegångs Handlingar emellan Öfverken i Armeen, Commendanten på Lovisa Gräntse Fästning, samt Riddaren af Kongl. Maj:ts Swärds och Basa Orden Hög- wälborne Herr Jacob Gerner och Lund, så wäl insför Hans Konal. Maj:st på Gripsholms Slott, som insför Kongl. Krigs-Collegium och wid twänne Regements Krigs Rätter.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 49 och 50.

Stockholm den 29 October 1781.

L'essai de leurs donner de justes remords
seroit absolument inutile

Dagligt Allahanda.

Q U E

Öfwer

Religion hållit i et Ordens Sällskap af Ganganelli.

Då lyckan ej predikar annat än snålhet, då wållusten förtjuser med sin stämman, för at locka oss i nätet, då drän skänker oss denna Werldenes Titlar, detta tomra klanget, då hwart enda ting i Naturen ej genljudar annat än en förtjusande sáfånga, så upmanar, så pålägger Religionen oss, at wandra i Gudi. Barn! hören mig! jag skal lära Eder Herrans fruktan.

Hwad detta språket är Gudommeligit och wålstaligt! hwad det i så ord innefattar stora tankar!

Det är intet et människo-prat, som wil förleda oss, eller en Orator med swafande uttryck, som wil narra vår lättro — nej, det är Religion hells, en Nor till alla bygder, nedstigen ifrån Himmelen för at i helighet förbinda oss med Gud.

Öwis

Hvilken rörande Syn! jag ser denna Heliga Dykkan, som en blifvit
 utur vårt Skapares Händ, med Majestät och nåd sprida sitt sken ifrån
 den ena polen til den andra.

Alla Folkslag i werlden röda af et sådant underwårk, flynda sig
 då utan twifwel in för den, at på ena offera själ och hjerta, de låra då
 glömma hela naturen, öfvergifwa alt det werldliga, för at ej berrakta
 annat än detta Höga och Wälsignade Andamålet — ack nej! Mina
 Bröder! igenom den måst förståckade blindhet, de uslaste hinder, som
 blott et ögnabteck förblända, undanskymmes för de dödligas ögon denna
 Religionen, som är omgifwen af all Himmelsk glans, och hon hörs ej af
 andra, än några få Gudaktighets själar som äfwen begabbas derföre af
 werlden, man lånar drat til Sirenen's sång, och Skallerormens wäfsande,
 men man tillstutur det för en röst som med den största ömhet ropar och
 kallar alla människor, och som ber dem framsför alt frukta Herran: Varn!
 hören mig! jag skal låra Eder Herrans fruktan.

Ingen Mor kan wara ömmare emot sitt Barn än Religionen,
 ingen kan mera upriktigt älska sitt Foster än hon, hon talar til alla
 människor „jag skal aldrig låra eder, at hantera Cirkel och Compass, utan
 „jag skal låra Gräslarens Korsh i eder hand, det säkraste stöd ni kunnen
 „trygga eder wid, jag skal intet låra eder Politiquen, Wertenenskapen at
 „bedraga, men jag skal helt lätt wisa eder wägen til Himmelen: jag
 „skal aldrig låra eder Stridarnornas lopp eller optäcka det fördolda i Na-
 „turen; men jag skal öfvertyga Eder om denna Werldenes undergång
 „och den fara ni löpen då ni fasten eder dermid: jag skal aldrig göra
 „Jord-Klotets beskriwning för eder, men jag skal wisa er den lilla rymd
 „ni genom Er död kommer at besitta, det är det som hör gifwa er en
 „affky för Titlar och nöjen: jag skal intet reta eder häg til inkräktingar
 „och segrar, en Hjertes kännemärke; Men jag skal opöjda Eder med en
 „brinnande lust för det ewiga lifwet, och jag skal låra eder at segra på
 „eder sjelfwa

Sådan är Religionen Mina Bröder! och sådant är dess opförande
 emot oss, hon sparar hwarken wako, fasta eller böner at förnä oss til
 Herrans fruktan

Hwad har icke denna Gudomeliga Låran gjort för at wisa oss all sin nit och all sin kärlek? Hon omfamnar oss wid wårt första intråde i werlden, bär oss i sina Tempel, och med Christendomens stempel besiglar våra hjärtar, hon följer oss steg för steg, och så snart vår tunga börjar at stappas, lär hon oss de första Heliga grunderna, hwarut wi äro födda.

Ah! om ni intet i dessa drag igenkänner hela dess ömma wäsende, om ni ären förstäcktade wid alla dessa nådenes wägar, så ären ni förledde der till genom den fula och narraktiga färg fanatismen eller fräckheten, fart på denna Helighet, ni tron at den är full af bitterhet, då den likwäl är sjuhwå söttman: Ni föreställan eder den som en försöthetsseanda, då twårton, den är dess största fiende, ni inbillan eder se den med wiagen i hand för at krossa, då den är den fogligaste och mildaste i naturen, och då den suckar öfwer wår hårdhet och det straff den nödgas pålägga oss.

Försöken at lära känna Religionen, och ni skolen finna den, den bästa, den tåligaste, huru den opsöker det wilsesarande Gåret, tänker aldrig ondt, och nej! med största tålmod fördrager alla människans ofullkomligheter, i hopp, at hon skal ändra sig, ber ständigt om dess förbättring, är utan alla slags nycker, högfärd eller ståtthet: med et ord: wärdig sin afbild och sin stiftare.

Man misbrukas dess namn, Christna Åhörare! om någon påstår det wära Religionens behag är plåga och straffa: och! dess största wålst är at taga Swärdet utur den hämnande Gudens hand, de suckar hon Matt och Dag sänder til höjden, hafwa ej annat föremål än syndernas förlåtelse och Syndares nåd.

Det är antingen en swart otacksamhet eller en tjock okunnoghet som måla Religionen förhatad, det största onda består deri, at man behagar bortblanda den med dess Tjenare, och at hon skal ansvara deras fel.

Helli

Heliga Betteskap! hvar äro dina anklagare? du kan trötta dig ej äga andra fiender än lastfulla eller inbiffa människor, opfödde i sina passioner eller en falsk Filosofi.

Äldrig hade du lidit den minsta motsäijelse, om du tillåtit dessa olyckliga at blindwis följa sina lustar, utan samwete och återhåll, äldrig hade de anfett dig för sträng och äfwen grym, om du ej fordrat rena seder, och en fullkomlig lydriad under Guds wilja.

De hata dig då, men Åhörare! för at wisa eder Religions värde och hvad wi äro den skyldiga, så skal jag i så ord framlägga några af de wälsignade wälgörningar hon bewist oss.

Det är igenom mig, kan hon säga, som edra Tyranniska Furstar någon gång fått et människohjerta, det är jag som försökt slafweriet, som gjort et människolif dyrbart i de Storas ögon, som gjort lyckans häfwor mera allmänna för at nytta dem til inbördes hjälp, det är igenom mig som man glömmet oförvätter, at hämnas på sina fiender, at förtala, at utsprida för sinädelsferr emot sin nästa, det är igenom mig, som Äktenkapsbandet blifwit ouplösligt och heligt, som Föräldrar älska sina Barn, och de åter wörda dem som äro ursprung til deras wärelser, det är igenom mig som ordning, rättwisa, ära och dygd knutit samsundsbandet.

Hvem annan än jag har flitit människan ifrån wildjuret? hvem har helgat dess begrep, at hon gifwer Kejsarenom det Kejsarenom tilhörer, och Gudi det Gudi tilhörer? at ära och tro fins i Handel, at dygden ofta wiskas wid Håf, at tankarna stiga ända til Himlarna, at hjertat renar sig och själen blir förgudad.

Hvem annan än jag kan hon säga: befästet enighet och förtroende i sällskaper? som söder wänskaper i hjertat? gör lögnen wederskyggelig och sanningen segrande? som förändrar Jorden til en Himmel? döden til en winst, och ewigheten til hellska Lycksalighetens boning?